

lyességével járó esemény, pl. a gépnek az üzem folytatása közben előálló hibái, habár az üzembetartó előre nem láthatta, a sérültnek a közlekedés sűrűsége, a vele járó zaj és lárma vagy más járművek közbelépése folytáni megzavarodása. Ha a sérült megzavarodván, nem tesz célszerű mozdulatot, ez nem sérült hibája, ez nem cselekmény, hanem ösztönös mozgás, esemény, véletlen.

3. Hogy a baleset előidézésében a sérült is közrehatott, az üzembetartónak kell bizonyítani. Ha a bizonyítás nem sikerül, úgy az üzembetartó teljes kártérítéssel tartozik. Az üzembetartó a bizonyító fél a perrendtartás szabályai szempontjából (tanúbizonyítás, eskü alatti kihallgatás stb.). Ha a baleset előidézésében a sérült cselekménye is közrehatott, úgy a közrehatás mértéke szerint az üzembetartó kártérítési kötelezettsége mérséklődik, de csak a sérült kizárólagos hibája esetén mentesül teljesen. A baleset előidézésében közrehatott *olyan okok, melyek a törvény szerint nem mentesítenek* az okozás mértékének megállapítása szempontjából az *üzembetartó terhére mennek*.

A döntés magyarázata szempontjából ezeket tartottam kiemelni szükségesnek. A döntés helyes és méltányos, de helytelen alkalmazása emberek legfontosabb javait, életét, testi épségét áldozná fel egyesek kényelmi, üzleti, vagy sportérdekeiért.

Ifj. dr. Szigeti László.

Közérdek és jogszabálmódosulás. A Polgári Jog mult évi novemberi számában e címen megemlékeztünk a Kúriának arról a gyakorlatáról, amely a vízdíj szolgáltatásra az ingatlan árverési vételárának felosztásakor az elsőségi jogot megállapította, azaz az indokolással, hogy a vízszolgáltatás teljesítése a hozzáfűződő közérdek okából meg nem tagadható. A viszonyok életbeli súlya, ha változó jogi formákban, de mindenütt kielégítést keres, ez okból érdemes megemlíteni a berlini Kammergerichtnek ugyane téma körébe vágó döntését. Az ingatlan elárverezése után a vízdíj hátralékban maradt. A vízművek az árverési vevőnek szerződési formulát küldöttek be, amelyben egyebek között az foglaltatott, hogy amennyiben a vízszolgáltatást az új tulajdonos igénybeveszi, úgy ezzel együtt a régi tulajdonost terhelő hátralékot is átveszi. Az új tulajdonos a szerződési formulából az adósságátvállalásra vonatkozó tételt törölte, de a vízszolgáltatást igénybevette. A vízművek a vízdíjhátralék megfizetésére keresetet indítottak és a Kammergericht a tulajdonost marasztalta is, mondván, hogy az átvállalási nyilatkozat törlése dacára is a vízszolgáltatás folytatólagos igénybevetelével az új tulajdonos a hátralék terhét magára vállalta. Az ítéletnek napilapban történt közlése szerint a vízművek kötelezve vannak minden háztulajdonosnak, tekintet nélkül annak bonítására, a vízszolgáltatást teljesíteni, és így a vízműveknek meg kell engedni, hogy a birtokutód felelősségét igénybe vehesse. A német döntés lényege is tehát az a kiindulópont, hogy a vízművek a vízszállítás teljesítését nem tagadhatják meg. Az érdeketöltés-

nek a módjára azonban sokkal szerencsésebb, a jog egyébkénti tételeivel sokkal inkább összhangban álló az az út, amelyet a mi Kúriánk követ. A Kammergericht ítélete szerződéses konstrukciót választ, de kézenfekvő, hogy egyrészt a szerződés létrejötté dogmatikailag erőltetett, másrészt kicsit vaskos oly szerződési akarat felvétele valamely fél terhére, aki határozottan az ellenkező akaratot nyilvánította. Ha el is fogadjuk azt a kiindulópontot, hogy a vízműveknek lehetőség szerint hozzá kell jutnia az általa meg nem tagadható szolgáltatás ellenértékéhez, akkor is helyesebb, ha a vízműveknek privilegizálandó kielégítése az árverési vevő által fizetett vételár terhére (ami végeredményben a jelzálogos hitelező terhét jelenti) történik, mint az árverési vevő terhére. A jelzálogos hitelezőnek az elsőbbségi igényvel bíró követelések kielégítése után fennmaradó értékre van joga és az ingatlan árverési értékesítéséből befolyó vételár netáni fluktuálásának kockázata őket természetesen terheli, amivel szemben az árverési vevőnek kötelezettsége fix terjedelmű és annak a vételárnak a megfizetésére szorítkozik, amit az árverésen megajánlott. Mindenképen helyesebb tehát a vízműveknek az árverési vételár terhére történő privilegizált kielégítése, sem mint az árverési vevőnek utólagos megterhelése. B. S.

Külföldi munkavállalók jogviszonyai. Az 1930. évi XXVIII. t.-c. végrehajtása tárgyában kiadott 10000/1930. B. M. számú rendelet szerint, a külföldiek munkavállalási engedélyét és azok esetleges meghosszabbítását a munkaadónak kell az illetékes hatóságnál kérelmeznie.

Ennek a rendelkezésnek nyomán, a munkaügyi bíróságoknál az a gyakorlat fejlődött ki, hogy a munkaadó felelős azért, ha az alkalmazott munkavállalási engedélyét a hatóság nem hosszabbítja meg és ezért ilyen esetekben az alkalmazott jogosan léphet fel, a felmondási időre járó igényével.

A gyakorlatban ez a következőket jelenti:

A gyáros alkalmazza a külföldi üzemvezetőt, vagy mestert és megszerzi részére a munkavállalási engedélyt. Ez az engedély a fennálló jogszabályok szerint meghatározott időre szól és a munkaadó tartozik gondoskodni arról, hogy a külföldi munkakörét idővel magyar honos sajátítsa el, hogy az után a külföldi munkavállalóra szükség ne legyen. A minisztérium ezt az engedélyt a munkaadó kérelmére többször is meg szokta hosszabbítani.

Ha azonban a meghosszabbítást a hatóság bármely oknál fogva megtagadja, ennek az a következménye, hogy az alkalmazott a munkát azonnal abbahagyni tartozik és ha ilyen esetben az alkalmazott annak ellenére, hogy őt a munkaadó el nem bocsátotta, hanem a szolgálati viszony hatósági intézkedés folytán szűnt meg, felmondási igényét bírósággal érvényesíti, ezt a bíróság neki a fenti indokok alapján megítéli. (38. Pf. 14268/1931. és 38. Pf. 16063/1933.)

Ebben természetesen van logikai és szociális indok, azonban jogi